

maatte gives Anledning dertil. Det første Punkt, hvorpaa jeg skal henlede Opmærksomheden, er „Ministerielle og Kontorudgifter“, som man vil finde forhøiet med 500 Rd., foruden de 4000 Rd., som i tidligere Aar have været bevilgede dertil; og da Udvalget tiltræder den Betragtning, her er gjort gjældende, saa tilraader det at bevilge Forslaget. — Det næste Punkt angaaer „Extraordinaire Understøttelser“, hvorunder Thinget vil finde opført en Understøttelse til Dr. Dampé, hvilken tidligere er udbrødt af Sigt- og Sagesalskassen, og som nu er foreslaaet forhøiet fra 360 til 500 Rd., overensstemmende med et Andragende, der forelaa Thinget for 2 Aar siden og derfra henvises til Justitsministeriet. — Til denne Post har den høitærede Justitsminister stillet et Endringsforslag om, at Summen nedsættes med 100 Rd. 59 ø, og da dette Forslag ved en Misforstaaelse ikke er optaget i Betænkningen, maa det være mig tilladt her nærmere at dvele derved. Det bestaaer egentlig af to Forslag, idet det for det Første gaar ud paa en Nedsættelse af 123 Rd. 64 ø, foranlediget ved, at en forhenværende Betjent ved Kriminal- og Politiretten, der har nydt en saadan Understøttelse, ved Døden er afgaaet; men dernæst er det foreslaaet, at hans Enke skal have en Understøttelse af 23 Rd. 5 ø. Udvalget har erkjendigt sig om Enkens Tilstand og er blevet underrettet om, at hun er 73 Aar gammel og svagelig, hvorfor man maa tilraade Thinget at vedtage Endringsforslaget. — Under det næste Afsnit: „Justits- og Politivæsenet“ er under Posten: „Lønninger for Lands-Over- samt Hof- og Stadsretten: 60,733 Rd. 32 ø“ optaget Lønninger for de 2 Assessorer, hvorom der har foreligget en Lov i indværende Session, og ligeledes er der under Posten: „Lønninger for Landsoverretten i Viborg: 18,383 Rd. 32 ø“ optaget Lønning for den ene Assessor, med hvilken man har paatænkt at forøge Assessorernes Antal der. — Til Posten II. F. 1: „Retsbetjentenes Lønninger“ er der af Udvalget stillet et Endringsforslag, som gaar ud paa, at Summen skal nedsættes med 972 Rd. De Herrer ville see af Anmærkningerne Sp. 255—56, at der om dette Spørgsmaal, der dreier sig om Sædtillæg til Retsbetjentene, i

sin Tid har været ført Skriftveksel mellem Justitsministeren paa den ene Side og Indenrigsministeren og senere Finansministeren paa den anden. Justitsministeren har været af den Formening, at det fulde Sædtillæg tilkommer Retsbetjentene, om ogsaa en Deel af deres Gage ikke bliver udbrødt af Statskassen, men tilflyder dem igjennem, hvad jeg vilde kalde Hjemmeindtægter, det vil sige saadanne Indtægter, som ikke udbrødes igjennem Statskassen, hvorimod Indenrigsministeren og senere Finansministeren have formeenet, at der ikke kan tilkomme dem Sædtillæg uden af den Deel af Gagen, der udbrødes igjennem Statskassen. Justitsministeren har til Styrke for sin Paa-stand formeenet at kunne anføre, at Loven af 19 Februar 1861 om faste Lønninger for Retsbetjente og Magistrats-Embeder i og for sig indeholder fuldstændige Regler for Retsbetjentes Lønningsforhold, altsaa ogsaa for deres Sædtillæg, og at disse ikke behøve at suppleres af nogen anden Lov, hvorimod Indenrigsministeren har formeenet, at Retsbetjentenes Sædtillæg maatte være underkastet de samme Regler, der i Almindelighed gjælde om Sædtillæg for Embedsmænd, og som indeholdes i Loven af 19de Februar 1861 — altsaa af den samme Dato som Loven om Retsbetjentenes Lønninger — om Lønninger for de under Ministerierne ansatte Embedsmænd, der ikke ere ansatte i selve Ministerierne. Udvalget har nu været af den Formening, at der talte overveiende Grunde for den af Finansministeren fremsatte Anskuelse, og navnlig har man fundet dette bekræftet derved, at Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentenes Lønninger maatte, for at disse ikke skulde være underkastede de almindelige Regler om Sædtillæg, indeholde en udtrykkelig Undtagelse derfra; dette er imidlertid ikke Tilfældet, og som Følge heraf foreslaa vi, at Sædtillægget nedsættes for 3 Embeders Vedkommende, hvis Hovedindtægter bestaae i Brugen af Jord. Paa den anden Side har Udvalget ikke kunnet være ganske enig i den af Finansministeren udtalte Anskuelse, at Retsbetjentene, naar de havde saadanne Indtægter, kun skulde have Sædtillæg af den Deel af Indtægten, der udbrødes af Statskassen. Ministeren har i saa Henseende